

Hitler tapte krigen – men vant han likevel?

For snart to år tilbake ble spørsmålet fremsatt, men jeg har faktisk ikke sett noen kommentarer ennå – verken fra politikere eller andre. Spørsmålet burde imidlertid være mer tankevekkende i dag. Og mitt svar nå – som den gang – er kort og godt, ja!

Forsåvidt kunne jeg derfor stanse her, men noen utfyllende punkter for min begrunnelse synes jeg det er riktig å trekk fram nok en gang:

Selv om det er mange forskjellige meninger om det meste – er nok alle derimot enige om at Hitler tapte krigen – rent fysisk. Men hva skjedde etter 1945? Oppbyggingen etter de enorme materielle ødeleggelser er forlenget sluttført, men det er en annen oppbygging som samtidig har skjedd – nemlig det enormt store og fullstendig overflødige administrasjonsapparatet. Dette, samtidig med at befolkningen via propaganda-påvirkning til de grader er ma-

nipulert rent mentalt, har ført til den situasjon vi alle befinner oss i dag. Og nå sitter vi i klistret alle sammen.

I utgangspunktet skal man huske at Adolf Hitler ble leder for Det nasjonal-sosialistiske Arbeiderparti i 1921 – altså i et sosialistisk parti.

Betrakter man i første omgang forholdene her i Norge, ble det norske Arbeiderparti stiftet i 1887. Under taktikken «to-skrutt-ett-tilbake» har veien mot et sosialistisk system imidlertid vært retningen. Men nettopp med den taktikk har partiets leder fått med seg sine tilhengere. Og helt sikkert kom nestformannen i LO den gang, Odd Høidahl, med de rette ord i 1975: Sosialiseringsprosessen er kommet lenger i Norge enn de fleste aner.

Til denne sosialiseringsprosessen hører selvsagt også oppbyggingen av byråkratiet. Men her skal leserne legge merke til nettopp følgende: Under Bor-

ten- og Korvald-regjeringene på 60-tallet, kom virkelig sosialiseringsvanviddet til syne. Norges grunnlov ble nemlig ytterligere uthulet, selv av de som egentlig skulle stå vakt om den. Ja, det ble sosialisert mer på fem år enn Gerhardsen klarte på 20 år!

Akkurat det siste er ikke mine ord, men advokat Kr. Al-mås, som i en årrekke inngående har fulgt med i det som har skjedd. Det er således forlenget en myte å snakke om sosialister og ikke-sosialister. De er rett og slett sosialister alle sammen – og har vekselvis ført resten av befolkningen inn i et sosialistisk formyndersystem. Og om man betegner et slikt system kommunistisk, sosialistisk, nazistisk eller liknende, er forsåvidt ett fett. Uttrykket «et totalitært system» er kanskje det riktige å bruke – selv om vi i dag nok en gang ser nazibermen på frammarsj.

Min konklusjon så langt er i hvert fall at vi alle i dag befin-

ner oss i et system som er uendelig langt fra de idéer som er nedfelt i i grunnloven. Men dette passer jo bra for de som nå i tillegg vil forføre det norske folk inn i et overnasjonalt, totalitært system – slik som EF vil utgjøre. (I demokratiets navn, selvfølgelig). Sannheten er jo at man ser hvordan Stor-Tyskland stiger fram.

Riktignok snakkes det mye om EØS om dagen, men da er det nærliggende å referere til Nationen 5. november 1991. Der kan man lese hva EF-kommisjonens utenrikspolitiske rådgiver, Fraser Cameron, sier, nemlig at EØS bare betraktes som et venterom.

Noe generelt kan man vel avslutningsvis uttrykke det slik at det i mange år har foregått en indre oppløsning her i landet, samtidig med et ytre press. Og at respekten for politikere er lav, men forakten stor for de samme, har sine grunner.

Thorbjørn Andersen



Under vignetten «Min mening» kan leserne komme med sine ytringer om ulike temaer. Vi presiserer at vi forbeholder oss retten til å forkorte innleggene hvis de er for lange. Skriv derfor kort.

Innleggene sendes til «Min mening», Sarpsborg Arbeiderblad, Postboks 87, 1701 Sarpsborg.

Strid om minnesmerke

I artikkelen «Strid om minnesmerke» av lærer Sverre Torp (forhåpentligvis ikke historielærer) tirsdag 20. juli er det flere punkter som avslører en mangelfull studie av nyere norsk og europeisk historie.

Torp skriver at de norske frivillige fra vinterkrigen vendte tilbake som helter. Dett er korrekt. Men han unnlatet å opplyse at mange av de kom til-

bake til Norge i månedsskiftet mars/april i 1940, og dro rett ut i krigen mot tyskerne. Som kjent overfalt tyskerne Norge 9. april 1940.

Videre skriver han om de «noen tusen» som meldte seg til fronttjeneste for tyskerne havnet i Den norske Legion, «andre i regulære tyske tropper». Dette er neppe korrekt. Ingen utlending fikk tjenestegjøre i Deutsche Wehrmacht. Men i Waffen SS var de velkomne. Her var det folk fra de fleste europeiske land.

Men vet lærer Torp hva Waffen SS sto for? Waffen SS var en egen hær av spesialavdelinger som sto for det grusomste som fulgte i okkupasjonens fotspor. De drev etnisk utrenskning i stor stil. De fleste har vel hørt om og kjenner til SS-mannen Adolf Eichmann, som var øverste sjef for jødeutryddelsene og direkte underlagt SS-toppsjef Heinrich Himmler.

På østfronten drev SS systematisk utrenskning i kjølvannet av Wehrmacht som rullet frem.

Som avveksling fra skyting av russerne, fant noen på andre bestialske måter for likvidering. For eksempel var den ekte russiske vodkaen med en alkoholprosent på 70-80 prosent fin å helle i halsen på ofrene, for siden å tenne på. Det brant godt. Som vakter i konsentrasjonsleirene hadde folkene fra Waffen SS også mange muligheter til spenning og varierende likvidasjonsmetoder.

Jeg vil ikke påstå at alle norske frontkjempere var med på disse uhyrligheter, men de tjenestegjorde i disse avdelingene, blant annet Waffen SS N 2.

Er det noen fornuftig grunn til å lage et minnesmerke over folk som har tjenestegjort i avdelinger med slik «ærerik» historie?

Kunne herr Torp tenke seg å foreslå at man om en 50 års tid skulle reise minnesmerke over folk i dagens tidligere Jugoslavia som deltar i avdelinger som har samme formål?

Roar Magnor
(hobbykrigshistoriker)